

Sygn. akt I C 794/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 listopada 2021 roku

Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Radosław Florek

po rozpoznaniu 9 listopada 2021 roku w Dzierżoniowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) **Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w D.**

przeciwko (...) **Spółce Akcyjnej (...) w W.**

o zapłatę 5292,20 zł

I. zasądza od strony pozwanej (...) Spółki Akcyjnej (...) w W. na rzecz strony powodowej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w D. **5292,20 zł** (pięć tysięcy dwieście dziewięćdziesiąt dwa złote dwadzieścia groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 18 grudnia 2019 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od strony pozwanej (...) Spółki Akcyjnej (...) w W. na rzecz strony powodowej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w D. **2717 zł** (dwa tysiące siedemset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty;

III. nakazuje stronie pozwanej (...) Spółce Akcyjnej (...) w W. zapłacić na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie **62,05 zł** (sześćdziesiąt dwa złote pięć groszy) tytułem zwrotu wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.

Sygn. akt **I C 794/20**

UZASADNIENIE

STANOWISKA STRON

I. Żądania strony powodowej

Żądanie pozwu

1. Strona powodowa (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w D. wystąpiła o zasądzenie na jej rzecz od strony pozwanej (...) Spółki Akcyjnej (...) w W. 5292,20 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 18 grudnia 2019 roku do dnia zapłaty.

Twierdzenia

2. Żądanie pozwu oparła na następujących twierdzeniach:

a) M. J. (1) był właścicielem samochodu marki A. (...);

b) 7 października 2019 roku, pojazd ten został uszkodzony w wyniku kolizji komunikacyjnej;

c) strona pozwana była ubezpieczycielem w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej pojazdów mechanicznych co do samochodu sprawcy kolizji;

d) poszkodowany był zmuszony wynająć u niej pojazd zastępczy w okresie niesprawności jego samochodu, czyli od 8 października 2019 roku do 5 listopada 2019 roku, za opłatę wynoszącą łącznie 8404,10 zł brutto (29 dni x 230 zł netto za dobę plus 200 zł opłaty za podstawienie i odbiór pojazdu zastępczego);

e) strona pozwana przyznała z tego tytułu odszkodowanie w kwocie 3111,90 zł, gdyż uznała roszczenie dotyczące zwrotu kosztów najmu jedynie za okres 11 dni przy stawce wynoszącej 230 zł netto oraz nie uznała roszczenia o zwrot kosztów podstawienia i odbioru pojazdu zastępczego;

f) nabyła wierzytelność obejmującą odszkodowanie z tytułu najmu pojazdu zastępczego.

II. Stanowisko strony pozwanej

Wniosek strony pozwanej

1. Strona pozwana (...) Spółka Akcyjna (...) w W. wniosła o oddalenie powództwa w całości.

Zarzuty i twierdzenia

2. Motywując swoje stanowisko oświadczyła, że wypłaciła łącznie 3111,90 zł tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego odpowiadającą 11 dniom tegoż najmu oraz podniosła następujące zarzuty:

a) strona powodowa nie wykazała, że w okresie oczekiwania na naprawienie szkody, poszkodowany rzeczywiście musiał korzystać z pojazdu zastępczego;

b) poszkodowany nie poniósł żadnych wydatków za najem pojazdu zastępczego;

c) opóźnienia w naprawie uszkodzonego samochodu nie mogą obciążać ubezpieczyciela i odpowiada on jedynie za uzasadniony technologiczny czas naprawy pojazdu, który w tym wypadku wynosi 11 dni;

d) koszt podstawienia i odbioru pojazdu zastępczego jest bezzasadny, albowiem strona powodowa nie wykazała, że poszkodowany nie mógł samodzielnie odebrać i zwrócić tego pojazdu;

e) braku legitymacji czynnej po stronie powodowej Spółki.

PODSTAWA ROZSTRZYGNIECIA

Podstawa odpowiedzialności

I. Czyn niedozwolony (punkt I wyroku)

Podstawa prawna

1. Według art. 436 § 2 zd. 1 k.c., w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody ich samoistni posiadacze mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych.

2. Zgodnie z ogólnymi zasadami, wyrażonymi w art. 415 k.c., kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia.

3. Wedle art. 22 ust. 4 i 5 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku - Prawo o ruchu drogowym (tekst jednolity - Dz.U. z 2017 roku poz. 1260), kierujący pojazdem, zmieniając zajmowany pas ruchu, jest obowiązany ustąpić pierwszeństwa pojazdowi jadącemu po pasie ruchu, na który zamierza wjechać, przy czym jest obowiązany zawczasu i wyraźnie sygnalizować zamiar zmiany kierunku jazdy lub pasa ruchu oraz zaprzestać sygnalizowania niezwłocznie po wykonaniu manewru.

Fakty

4. 7 października 2018 roku o 19.35, D. Y. poruszał się samochodem marki V. o numerze rejestracyjnym (...) ulicą (...) w Ł.. Na skrzyżowaniu z ulicą (...) zjechał na pas przeznaczony do skrętu w lewo, a następnie niespodziewanie przejechał na prawy pas i uderzył w przód samochodu marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

Dowody: odpis notatki informacyjnej o zdarzeniu drogowym - akta szkody o numerze (...),

odpis umowy kupna-sprzedaży pojazdu z 22 września 2018 roku - akta szkody o numerze (...),

zeznania świadka M. J. (1) - k. 69.

Odpowiedzialność sprawcy

5. Kierujący pojazdem marki V. o numerze rejestracyjnym (...), który uderzył w samochód marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...), naruszył nakaz ustąpienia pierwszeństwa pojazdowi jadącemu po pasie ruchu, na który zamierzał wjechać, oraz nakaz odpowiedniego zasygnalizowania zamiaru wykonania tego manewru.

6. Kierujący pojazdem marki V. o numerze rejestracyjnym (...) doprowadził w sposób zawiniony do przedmiotowego zdarzenia.

7. Żadna ze stron tego nie kwestionowała.

Wniosek

8. Kierujący pojazdem marki V. o numerze rejestracyjnym (...) ponosi odpowiedzialność cywilną za szkody, jakie powstały w wyniku przedmiotowego zdarzenia.

II. Odpowiedzialność ubezpieczyciela (punkt I wyroku)

Podstawa prawna

1. Wedle art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

2. Odpowiedzialność odszkodowawczą z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej regulują przepisy szczególne, a mianowicie przepisy ustawy z dnia 22 marca 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tekst jednolity - Dz.U. z 2018, poz. 473 z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o ubezpieczeniach obowiązkowych”. Wedle art. 34 ust. 1 tej ustawy, z ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Przepis art. 35 wskazanej ustawy stanowi z kolei, że tym ubezpieczeniem jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu, natomiast zgodnie

z przepisem art. 36 ust. 1 zd. 1 odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej.

Fakt

3.7 października 2018 roku, samochód marki V. o numerze rejestracyjnym (...) był objęty umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych zawartą ze stroną pozwaną (...) Spółką Akcyjną (...) w W.

Fakt bezsporny.

Odpowiedzialność strony pozwanej

4. W takim samym zakresie jak sprawca szkody, na podstawie umowy ubezpieczenia, odpowiedzialność cywilną za skutki tego wypadku ponosi pozwana Spółka.

5. Żadna ze stron tego nie kwestionowała.

Wniosek

6. Strona pozwana ponosi odpowiedzialność cywilną za szkody, jakie powstały w wyniku przedmiotowego zdarzenia.

Legitymacja procesowa czynna

III. Umowa przelewu (punkt I wyroku)

Podstawa prawna

1. Wedle art. 509 § 1 i 2 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania, przy czym wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

2. Przelew wierzytelności uregulowany w art. 509 k.c., w relacji dłużnik cedowanej wierzytelności, a jej cesjonariusz powoduje zmianę podmiotu, któremu dłużnik powinien spełnić świadczenie. Z chwilą dokonania cesji nabywca wierzytelności uzyskuje status wierzyciela, przy czym nie można pomijać, że cesjonariusz nabywa w drodze przelewu tylko tyle praw, ile przysługiwało jego poprzednikowi prawnemu (cedentowi). Z powyższego wynika, że cesjonariusz nie może żądać od dłużnika świadczenia w większym rozmiarze aniżeli mógł to uczynić cedent. Sytuacja prawna dłużnika nie może ulec na skutek przelewu pogorszeniu w porównaniu z sytuacją, jaka istniała przed przelewem (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 14 lutego 2013 roku, V ACa 733/12, LEX nr 1289450).

Fakty

3. M. J. (1) w chwili przedmiotowego zdarzenia była właścicielem samochodu marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

Dowód: zeznania świadka M. J. (1) - k. 69.

4. M. J. (1) zbył wierzytelność w kwocie 8404,10 zł z tytułu zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego przysługującą mu względem strony pozwanej w związku z przedmiotowym zdarzeniem na rzecz strony powodowej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w D..

Dowód: odpis umowy cesji wierzytelności - k. 14.

Cesja wierzytelności

5. M. J. (1) jako właścicielowi samochodu marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) przysługiwały względem strony pozwanej wszelkie roszczenia odszkodowawcze wynikające z uszkodzenia tego pojazdu w przedmiotowym zdarzeniu.

6. Strona powodowa udowodniła ponad wszelką wątpliwość, że M. J. (1) przełał na nią wierzytelność z tytułu zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego przysługującą mu względem strony pozwanej w związku z przedmiotowym zdarzeniem.

Wniosek

7. Stronie powodowej przysługują względem strony pozwanej roszczenia z tytułu zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego, będące następstwem uszkodzenia w przedmiotowym zdarzeniu samochodu marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

Roszczenia odszkodowawcze

IV. Szkada (punkt I wyroku)

Podstawa prawna

1. Wedle art. 361 § 1 i 2 k.c., zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła, przy czym w powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono.

2. Ustawodawca nie zdefiniował pojęcia szkody. Za utrwalone w orzecznictwie należy jednak uznać stanowisko, że dla ustalenia pojęcia szkody należy sięgać do przytoczonych regulacji zawartych w Kodeksie cywilnym (por. uchwałę Sądu Najwyższego z 18 marca 1994 roku, III CZP 25/94, OSNC 1994, nr 10, poz. 188; uchwałę Sądu Najwyższego z 15 listopada 2001 roku, III CZP 68/01, OSNC 2002, nr 6, poz. 74). W związku z tym przyjmuje się, że szkoda majątkowa to różnica między stanem majątkowym poszkodowanego, który powstał po nastąpieniu zdarzenia powodującego uszczerbek, a stanem jaki by istniał, gdyby to zdarzenie nie nastąpiło (por. wyrok Sądu Najwyższego z 16 maja 2002 roku, V CKN 1273/00, OSNC 2002, nr 12, poz. 40; uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2001 roku, III CZP 68/01, niepublikowana). W skład takiej szkody, według ugruntowanego stanowiska doktryny i orzecznictwa, wchodzi wydatki i koszty związane ze zdarzeniem wywołującym szkodę. Objęcie pojęciem szkody kosztów i wydatków poniesionych w następstwie zdarzenia wywołanego szkodą wynika z kompensacyjnego charakteru odszkodowania. Dał temu wyraz Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z 16 maja 2002 roku (V CKN 1273/00, OSNC 2002, nr 12, poz. 40), stwierdzając jako rzecz oczywistą, że podstawową funkcją odszkodowania jest kompensacja co oznacza, iż odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan rzeczy naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę. Cel ten realizuje naprawienie szkody uwzględniające indywidualną sytuację poszkodowanego. Wysokość odszkodowania powinna w związku z tym ściśle odpowiadać rozmiarom wyrządzonej szkody, a zatem odszkodowanie nie może być wyższe lub niższe od szkody poniesionej przez poszkodowanego.

V. Zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego (punkt I wyroku)

Podstawa prawna

1. W przypadku, gdy doszło do powstania kosztów uzyskania pojazdu zastępczego w okresie remontu uszkodzonego pojazdu albo przez okres niezbędny do nabycia nowego pojazdu w orzecznictwie przyjmuje się, że są to koszty, których poniesienie jest następstwem zdarzenia szkodzącego, a które by nie powstały bez tego zdarzenia. Konieczność ich poniesienia prowadzi więc do powypadkowego zmniejszenia majątku poszkodowanego. Przeważa przy tym stanowisko, że muszą to być wydatki zmierzające do wyłączenia lub ograniczenia szkody i niewątpliwie są nimi koszty wynajmu pojazdu zastępczego w celu zaspokojenia bieżących potrzeb poszkodowanego. Szkodę stanowią bowiem także konieczne wydatki związane ze zdarzeniem szkodzącym. Przy takim ujęciu, stratą w rozumieniu przepisu art.

361 § 2 k.c. są objęte także te wydatki, które służą ograniczeniu albo wyłączeniu negatywnych następstw majątkowych doznanych przez poszkodowanego w wyniku uszkodzenia albo zniszczenia pojazdu. Negatywnym następstwem majątkowym jest tu utrata możliwości korzystania z rzeczy, a więc utrata uprawnienia stanowiącego atrybut prawa własności. W takiej sytuacji poszkodowanemu przysługuje roszczenie o zwrot wydatków na najem pojazdu zastępczego nieprzeznaczonego do kontynuowania działalności gospodarczej lub zawodowej. Można je bowiem uznać za stratę. Należy jednocześnie podkreślić, że nie wszystkie takie wydatki pozostające w związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym mogą być refundowane, gdyż istnieje obowiązek wierzyciela zapobiegania szkodzie i zmniejszania jej rozmiarów. Na dłużniku ciąży w związku z tym obowiązek zwrotu wydatków celowych i ekonomicznie uzasadnionych, pozwalających na wyeliminowanie negatywnych dla poszkodowanego następstw, niedających się wyeliminować w inny sposób, z zachowaniem rozsądnej proporcji między korzyścią wierzyciela a obciążeniem dłużnika (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z 17 listopada 2011 roku, III CZP 5/11, OSNC 2012, nr 3, poz. 28).

2. W granicach normalnego następstwa działania lub zaniechania, z którego wynikła szkoda, mieści się obowiązek zwrotu kosztów poniesionych przez poszkodowanego na sfinansowanie korzystania z rzeczy zastępczej zgodnego z jej społeczno-gospodarczym przeznaczeniem (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 29 maja 2015 roku, I ACa 15/15, LEX nr 1796768). Naprawienie szkody obejmuje więc wydatki poniesione przez poszkodowanego na zapewnienie sobie środka transportu samodzielnego, bezpiecznego (sprawnego technicznie) i zdolnego do wypełniania swej normalnej funkcji, posiadającego porównywalne walory estetyczne i użytkowe oraz zapewniającego poszkodowanemu co najmniej taki sam komfort jazdy jak pojazd uszkodzony. Takie rozumienie szkody mieści się w granicach normalnego następstwa działania lub zaniechania sprawcy szkody, bowiem prowadzi do powstania kosztów niezbędnych do odwrócenia wyżej opisanego podstawowego skutku uszkodzenia rzeczy. Z tych względów podzielić należy zapatrywanie co do tego, że w zasadzie zakresem obowiązku naprawienia szkody objęte być powinny koszty poniesione na najem pojazdu zastępczego na czas naprawy pojazdu uszkodzonego albo poszukiwania nowego samochodu, określone według stawek czynszu najmu samochodów, funkcjonujących na rynku lokalnym w okresie wynajmowania auta zastępczego (por. uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 29 maja 2015 roku, I ACa 15/15, LEX nr 1796768).

3. W świetle opisanych zasad odszkodowanie z tytułu zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego obejmuje okres wyznaczony rzeczywistym czasem naprawy uszkodzonego pojazdu, w normalnym jej toku, z uwzględnieniem czynności likwidacyjnych, a nie wyłącznie technologiczny okres naprawy, określający teoretyczny czas trwania naprawy w idealnych warunkach, bez uwzględnienia okoliczności konkretnej sprawy.

Fakty

4. M. J. (1) wykorzystywał samochód marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) do celów prywatnych, w szczególności dojazdu do pracy. W tym czasie nie dysponował innym pojazdem.

Dowody: odpis oświadczenia M. J. (1) z 8 października 2018 roku - k. 11,

zeznania świadka M. J. (1) - k. 69.

5. W dniu przedmiotowego zdarzenia, czyli 7 października 2018 roku, M. J. (1) zawiadomił o nim stronę pozwaną.

Dowody: odpis pisma strony pozwanej do W. O. z 7 października 2018 roku - akta szkody o numerze (...),

wydruk wiadomości tekstowej z 7 października 2018 roku - akta szkody o numerze (...).

6. 8 października 2018 roku, M. J. (1) zawarł ze stroną powodową umowę najmu pojazdu zastępczego z związku z uszkodzeniem jej samochodu marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Na jej mocy wynajął samochód marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) za czynsz najmu wynoszący 230 zł netto za dobę.

Dowody: odpis umowy wynajmu auta zastępczego z 8 października 2018 roku - k. 9-10,

zeznania świadka M. J. (1) - k. 69.

7.W tym samym dniu wydano M. J. (1) ten pojazd zastępczy.

Dowód: odpis faktura Nr (...) z 30 listopada 2018 roku - k. 13.

8.17 października 2018 roku, rzeczoznawca strony pozwanej dokonał oględzin uszkodzonego pojazdu, a następnego dnia strona pozwana ustaliła wysokość odszkodowania z tytułu jego naprawy.

Dowody: odpis pisma strony pozwanej do M. J. (1) z 19 października 2018 roku – akta szkody o numerze (...),

odpis kosztorysu E. nr (...) z 18 października 2018 roku – akta szkody o numerze (...),

opinia pisemna biegłego sądowego z zakresu techniki motoryzacyjnej G. G. z 18 marca 2021 roku – k. 90-118,

zeznania świadka M. J. (1) - k. 69.

9.M. J. (1) rozpoczął naprawę swojego pojazdu zaraz po otrzymaniu części odszkodowania od strony pozwanej, gdyż wcześniej nie dysponował odpowiednimi środkami finansowymi.

Dowód: zeznania świadka M. J. (1) - k. 69.

10.W trakcie naprawy zostały ujawnione nowe uszkodzenia będące następstwem przedmiotowego zdarzenia.

Dowód: zeznania świadka M. J. (1) - k. 69.

11.31 października 2018 roku, M. J. (1) nie zaakceptował przyznanego dotychczas odszkodowania ze względu na ujawnienie nowych uszkodzeń i zażądał ponownych oględzin jego samochodu.

Dowody: wydruk wiadomości z poczty elektronicznej z 31 października 2018 roku – akta szkody o numerze (...),

opinia pisemna biegłego sądowego z zakresu techniki motoryzacyjnej G. G. z 18 marca 2021 roku – k. 90-118.

12.M. J. (1) korzystał z wynajętego pojazdu zastępczego do 5 listopada 2018 roku, a następnego dnia odebrał swój samochód po naprawie.

Dowody: odpis faktura Nr (...) z 30 listopada 2018 roku - k. 13,

zeznania świadka M. J. (1) - k. 69.

13.Czynsz najmu co do tego pojazdu wyniósł łącznie 8204,10 zł brutto i obejmował 29 dni najmu.

Dowód: odpis faktura Nr (...) z 30 listopada 2018 roku - k. 13.

14.8 listopada 2018 roku, rzeczoznawca strony pozwanej dokonał ponownie oględzin uszkodzonego pojazdu, a następnego dnia strona pozwana zweryfikowała wysokość odszkodowania z tytułu jego naprawy.

Dowody: odpis kosztorysu E. nr (...) z 9 listopada 2018 roku – akta szkody o numerze (...),

opinia pisemna biegłego sądowego z zakresu techniki motoryzacyjnej G. G. z 18 marca 2021 roku – k. 90-118.

15.Decyzją z 17 stycznia 2019 roku, strona pozwana przyznała 1691,25 zł odszkodowania z tytułu zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego. Zzaakceptowała okres najmu pojazdu zastępczego od 17 października 2018 roku, czyli udostępnienia uszkodzonego samochodu do oględzin, do 5 listopada 2018 roku, przy czym okres ten zmniejszyła o 9 dni ze względu na opóźnienie w zgłoszeniu dodatkowych uszkodzeń. Jednocześnie przyjęła stawkę dobową w

wysokości 125 zł netto, czyli stawkę jaką poniosłaby, gdyby poszkodowany skorzystała z propozycji wynajmu pojazdu zastępczego z firmy z nią współpracującą.

Dowód: odpis pisma strony pozwanej do strony powodowej z 17 stycznia 2019 roku – akta szkody o numerze (...).

16. Decyzją z 16 grudnia 2019 roku, strona pozwana przyznała dodatkowo 1420,65 zł tego odszkodowanie, co dało łącznie kwotę 3111,90 zł odszkodowania. Podtrzymała stanowisko co do zasadności jedynie 11 dni okresu najmu, jednakże zaakceptowała stawkę najmu wynoszącą 230 zł netto za dobę.

Dowód: odpis pisma strony pozwanej do strony powodowej z 16 grudnia 2019 roku – akta szkody o numerze (...).

17. Czas technologicznej naprawy uszkodzonego pojazdu wynosi 4 dni, a standardowy okres przeznaczony na organizację naprawy i oczekiwanie na sprowadzenie części zamiennych wynosi dodatkowo 4 dni.

Dowód: opinia pisemna biegłego sądowego z zakresu techniki motoryzacyjnej G. G. z 18 marca 2021 roku – k. 90-118.

18. Konieczny czas do naprawy uszkodzonego pojazdu w tym przypadku wynosił 30 dni i obejmuje etapy postępowania likwidacyjnego poprzedzającego naprawę oraz czas niezbędny na jej przeprowadzenie z uwzględnieniem oczekiwania na sprowadzenie części zamiennych i organizację naprawy.

Dowód: opinia pisemna biegłego sądowego z zakresu techniki motoryzacyjnej G. G. z 18 marca 2021 roku – k. 90-118.

Konieczność skorzystania z pojazdu zastępczego

19. Nie ma wątpliwości, że M. J. (1) wykorzystywał samochód marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) do celów prywatnych, w szczególności dojazdu do pracy, i w tym czasie nie dysponował innym pojazdem. Ze względu na potrzeby życia codziennego, w okresie uszkodzenia jego samochodu, pojazd zastępczy był mu niezbędny. W związku z tym korzystanie przez niego w tych samych celach z samochodu zastępczego było w pełni uzasadnione i było związane z uszkodzeniem jego pojazdu.

Stawka najmu

20. Nie było sporu między stronami co do tego, że rynkowy czynsz najmu za najem pojazdu zastępczego w tym wypadku wynosi 230 zł netto za dobę.

Okres najmu

21. M. J. (1) wynajmował pojazd zastępczy od strony powodowej w okresie od 8 października 2018 roku do 5 listopada 2018 roku, czyli przez 29 dni.

22. Przez okres najmu prowadzone było postępowanie likwidacyjne, a następnie naprawa uszkodzonego pojazdu. Należy przy tym podkreślić, że poszkodowany w żadnym wypadku nie przedłużał tego okresu. Już w dniu zdarzenia zawiadomił bowiem o nim stronę pozwaną, a do naprawy przystąpił zaraz po otrzymaniu od niej odszkodowania, gdyż wcześniej nie dysponował odpowiednimi zasobami finansowymi. Trudno wymagać od poszkodowanego, aby jeszcze przed decyzją ubezpieczyciela rozpoczął naprawę uszkodzonego pojazdu, jeżeli go na to nie stać. Co istotne nie ponosi on żadnej odpowiedzialności za to, że pozwana Spółka dosyć znacznie przedłużyła postępowanie likwidacyjne, przeprowadzając oględziny uszkodzonego pojazdu po 11 dniach od zgłoszenia szkody. Należy także wskazać, że w toku naprawy uszkodzonego pojazdu ujawniały się kolejne uszkodzenia, co także przedłużało proces jego przywracania do stanu poprzedniego.

23. Należy uznać za uzasadniony i konieczny rzeczywisty okres naprawy spornego pojazdu wynoszący 30 dni i obejmujący etapy postępowania likwidacyjnego poprzedzającego naprawę oraz czas niezbędny na jej przeprowadzenie z uwzględnieniem oczekiwania na sprowadzenie części zamiennych i organizację naprawy.

24. Okres najmu pojazdu zastępczego wynoszący 29 dni był uzasadniony i konieczny.

Wysokość odszkodowania

25. Odszkodowanie w tytułu zwrotu czynszu najmu pojazdu zastępczego wynosi 8204,10 zł (29 dni x 282,90 zł).

Przyznane odszkodowanie

26. Strona pozwana przyznała 3111,90 zł odszkodowania z tytułu zwrotu czynszu najmu pojazdu zastępczego.

Uzupełnienie odszkodowania

27. Stronie powodowej przysługuje dodatkowe odszkodowanie w wysokości 5092,20 zł (8204,10 zł – 3111,90 zł) z tytułu zwrotu czynszu najmu pojazdu zastępczego, co odpowiada żądaniu pozwu.

VI. Zwrot kosztów podstawienia i odbioru pojazdu zastępczego (punkt I wyroku)

Podstawa prawna

1. Koszt podstawienia i odbioru pojazdu zastępczego stanowi wydatek celowy i konieczny do naprawienia szkody wówczas, gdy poszkodowany nie może w inny sposób uzyskać możliwości korzystania z pojazdu zastępczego, czyli nie może sam udać się do wypożyczalni w celu odebrania lub zwrotu tego pojazdu albo kosztów takich działań nie można pogodzić z zasadą minimalizacji szkody.

2. Zgodnie z art. 6 k.c. wykazanie, że zwrot kosztów podstawienia i odbioru pojazdu zastępczego stanowi w okolicznościach konkretnej sprawy naruszenie zasady minimalizacji szkody i może doprowadzić do bezpodstawnego wzbogacenia poszkodowanego spoczywa na ubezpieczycielu.

Fakty

3. 8 października 2018 roku, M. J. (1) zawarł ze stroną powodową umowę najmu pojazdu zastępczego, na mocy której powodowa Spółka zobowiązała się podstawić samochód zastępczy za opłatą wynoszącą 100 zł i odebrać ten samochód za opłatą wynoszącą 100 zł.

Dowody: odpis umowy wynajmu auta zastępczego z 8 października 2018 roku - k. 9-10,

zeznania świadka M. J. (1) - k. 69.

4. Po zdarzeniu z 7 października 2018 roku, M. J. (1) nie dysponował żadnym pojazdem, którym wraz z inną osobą mogłaby podjechać w celu odbioru i zwrotu pojazdu zastępczego.

Dowód: zeznania świadka M. J. (1) - k. 69.

5. W dniu zawarcia umowy najmu pojazdu zastępczego pojazd ten został podstawiony M. J. (2), a w dniu zakończenia tej umowy został od niego odebrany.

Dowody: odpis faktury Nr (...) z 30 listopada 2018 roku - k. 13,

zeznania świadka M. J. (1) - k. 69.

6. Na podstawie decyzji z 17 stycznia 2019 roku i 16 grudnia 2019 roku, strona pozwana odmówiła zwrotu kosztów podstawienia i odbioru pojazdu zastępczego uznając, że nie są one normalnym następstwem szkody.

Dowody: odpis pisma strony pozwanej do strony powodowej z 17 stycznia 2019 roku – akta szkody o numerze (...),

odpis pisma strony pozwanej do strony powodowej z 16 grudnia 2019 roku – akta szkody o numerze (...).

Konieczność skorzystania z podstawienia i odbioru pojazdu zastępczego

7.M. J. (1) skorzystał z usługi podstawienia i odbioru pojazdu zastępczego za ceną wynoszącą łącznie 200 zł.

8.M. J. (1) po zdarzeniu z 7 października 2018 roku nie miał żadnej możliwości podjechać w celu odbioru i zwrotu pojazdu zastępczego, gdyż nie miał do dyspozycji żadnego samochodu. Co istotne nie mógł w tym celu także wynająć innego pojazdu, gdyż prowadziłoby to do powstania nieuzasadnionych wydatków w związku z przedmiotowym zdarzeniem.

9.Strona pozwana nie udowodniła, że mogła nieodpłatnie zapewnić podstawienie i odbiór pojazdu zastępczego w przypadku skorzystania z oferty firmy z nią współpracującej.

Należne odszkodowanie

10. Stronie powodowej przysługuje odszkodowanie z tytułu zwrotu kosztów podstawienia i odbioru pojazdu zastępczego w kwocie 200 zł, co odpowiada żądaniu pozwu.

VII. Łączna wysokość odszkodowania (punkt I wyroku)

Suma odszkodowań

1.Z tytułu zwrotu czynszu najmu pojazdu zastępczego oraz kosztów podstawienia i odbioru pojazdu należy się dodatkowe odszkodowanie w łącznej kwocie 5292,20 zł (5092,20 zł + 200 zł).

Rozstrzygnięcie

2.Należało zasądzić odszkodowanie w kwocie 5292,20 zł.

Roszczenia uboczne

VIII. Odsetki (punkt I wyroku)

Podstawa prawna

1.Wedle przepisu art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

2.Przewidziane w tym przepisie odsetki za opóźnienie należą się zarówno bez względu na szkodę poniesioną przez wierzyciela, jak i zawinięcie okoliczności opóźnienia przez dłużnika (por. wyrok Sądu Najwyższego z 13 października 1994 roku, I CRN 121/94, OSNC 1995, nr 1, poz. 21). W świetle przepisów ustawy dłużnik opóźnia się z wykonaniem zobowiązania, gdy nie spełnia świadczenia w terminie oznaczonym w sposób dostateczny lub wynikający z właściwości zobowiązania. Aby dokładnie wyjaśnić wskazaną kwestię konieczne jest odwołanie się do pojęcia wymagalności. Roszczenie o spełnienie świadczenia jest wymagalne wówczas, gdy wierzyciel jest uprawniony do żądania spełnienia świadczenia. Dopóki roszczenie jest niewymagalne, nie zachodzi także opóźnienie, gdyż dłużnik nie jest zobowiązany do świadczenia. O dacie wymagalności decyduje natomiast treść stosunku obligacyjnego łączącego strony. W przypadku zobowiązań terminowych, jeśli dłużnik nie realizuje w terminie swych obowiązków wynikających z treści zobowiązania, opóźnia się ze spełnieniem świadczenia. W takim przypadku data wymagalności roszczenia stanowi jednocześnie datę, od której dłużnik opóźnia się ze świadczeniem. Z mocy przepisów art. 481 k.c. uzasadnia to roszczenie o odsetki. W przypadku z kolei zobowiązań bezterminowych opóźnienie nastąpi dopiero w przypadku niedostosowania się do wezwania wierzyciela żądającego spełnienia świadczenia, chyba że obowiązek jego spełnienia

wynika z właściwości zobowiązania (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 21 listopada 1995 roku, I ACr 592/95, OSA 1996, nr 10, poz. 48).

2.Przepis art. 481 § 2 zd. 1 k.c. stanowi, że jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych.

3.Zgodnie z przepisem art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Zdanie 1 ustęp 2 tegoż artykułu stanowi natomiast, że w przypadku, gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania, okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego.

4.W świetle tych przepisów ubezpieczyciel jest obowiązany wypłacić odszkodowanie w terminie 30 dni od dnia zawiadomienia o szkodzie, a w późniejszym terminie tylko wówczas, gdy nie jest w stanie wcześniej wyjaśnić okoliczności niezbędnych do ustalenia jego odpowiedzialności albo wysokości odszkodowania.

5.Ubezpieczyciel jest obowiązany udowodnić, że istniały przeszkody uniemożliwiające wyjaśnienie w ciągu 30 dni okoliczności koniecznych do ustalenia jego odpowiedzialności albo wysokości świadczeń należnych poszkodowanemu, pomimo działań podejmowanych przez niego ze szczególną starannością (por. wyrok Sądu Najwyższego z 16 grudnia 2011 roku, V CSK 38/11, LEX nr 1129170; wyrok Sądu Najwyższego z 18 listopada 2009 roku, II CSK 257/09, LEX nr 551104).

Fakty

6.30 listopada 2018 roku, strona powodowa przesłała za pośrednictwem poczty elektronicznej do pozwanej Spółki wiadomość, w której poinformował o roszczeniach związanych z umową najmu pojazdu zastępczego oraz przesłała skany dokumentów dotyczących tych roszczeń.

Dowód: wydruk wiadomości z poczty elektronicznej z 30 listopada 2018 roku - akta szkody o numerze (...).

Wymagalność roszczeń odszkodowawczych

7.W rozpoznawanej sprawie strona pozwana nie udowodniła i nawet nie twierdziła, że istniały przeszkody uniemożliwiające wyjaśnienie w ciągu 30 dni okoliczności koniecznych do ustalenia jej odpowiedzialności albo wysokości świadczeń należnych stronie powodowej.

8. Oznacza to, że pozwana Spółka powinna spełnić świadczenia przysługujące stronie powodowej w terminie 30 dni od dnia otrzymania zawiadomienia o każdej szkodzie.

9.30 listopada 2018 roku, strona powodowa zawiadomiła stronę pozwaną o roszczeniach odszkodowawczych związanych z najmem pojazdu zastępczego.

10.Oznacza to, że pozwana Spółka była obowiązana wypłacić na rzecz strony powodowej świadczenia z tego tytułu do 31 grudnia 2018 roku (30 grudnia 2018 roku była niedzielą).

11.Od 1 stycznia 2019 roku przysługiwały stronie powodowej odsetki ustawowe za opóźnienie naliczane od dochodzonych odszkodowań.

12. Strona powodowa zażądała zasądzenia tych odsetek od 18 grudnia 2019 roku.

13. Według art. 321 § 1 k.p.c., sąd nie może wyrokować co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem, ani zasądzać ponad żądanie.

Rozstrzygnięcie

14. Należało zasądzić od uwzględnionych należności odszkodowawczych odsetki ustawowe za opóźnienie od 18 grudnia 2019 roku do dnia zapłaty, zgodnie z żądaniem pozwu.

ROZLICZENIE KOSZTÓW

I. Koszty procesu (punkt II wyroku)

Podstawa prawna

1. Zgodnie z art. 98 § 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez radcę prawnego zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego radcy prawnego, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony.

2. Przepis art. 98 § 1 k.p.c. stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu).

3. Zgodnie z art. 98 § 1¹ zd. 1 k.p.c., od kwoty zasądzonej tytułem zwrotu kosztów procesu należą się odsetki, w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od dnia uprawomocnienia się orzeczenia, którym je zasądzono, do dnia zapłaty.

Koszty procesu

4. Do kosztów procesu poniesionych przez stronę powodową należało zaliczyć: 400 zł opłaty stałej od pozwu (k. 23 i 25 akt), 17 zł opłaty skarbowej od odpisu pełnomocnictwa (k. 22 akt), 1800 zł wynagrodzenia reprezentującego ją radcy prawnego i 500 zł zaliczki na poczet kosztów przeprowadzenia dowodu z opinii pisemnej biegłego sądowego (k. 75 akt), co daje łącznie 2717 zł.

Sposób rozliczenia

5. Strona powodowa wygrała w całości sprawę.

6. Strona pozwana jest obowiązana zwrócić stronie powodowej całość poniesionych przez nią kosztów procesu.

Rozstrzygnięcie

7. Należało zasądzić od strony pozwanej na rzecz strony powodowej 2717 zł tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

II. Wydatki tymczasowo poniesione przez Skarb Państwa (punkt III wyroku)

Podstawa prawna

1. Wedle przepisów art. 113 ust. 1 i 2 w zw. art. 83 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity - Dz.U. z 2020 roku, poz. 755 z późn. zm.), wydatkami tymczasowo poniesionymi przez Skarb Państwa sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży strony, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu.

Poniesione wydatki

2.W rozpoznawanej sprawie Skarb Państwa – Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie poniósł tymczasowo wydatki na wynagrodzenie biegłego w kwocie 62,05 zł (k. 120 i 130-131 akt).

Sposób rozliczenia

3.W rozpoznawanej sprawie, stosując odpowiednio art. 98 § 1 k.p.c., należało tymi wydatkami w całości obciążyć stronę pozwaną jako stronę przegrywającą sprawę.

Rozstrzygnięcie

4.Należało nakazać stronie pozwanej, aby zapłacił na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie 62,05 zł tytułem zwrotu wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.